

פרשת וישלח

"ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל, כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל" (בראשית ל"ב כ"ח).

יעקב הגיע לנקודת המפנה בחייו. מיום הולדתו בו החזיק בעקב אחיו ועד כה, הלך בעקבות אחרים, ניסה לרצותם ונמנע מעימותים עד כדי בריחה.

מהרגע בו הוא עומד על דעתו ונכון להיאבק עליה, הוא זוכה לשמו החדש –

"ישראל" - שם המבטא מנהיגות, והתמודדות מתוך עוצמה.

יורם קימלמן

שבת
שלום

פרשת שבוע – הרב דוד

ימי החול		שבת פרשת וישלח	
05:28←05:24	זמן תפילין /טלית	16:19	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	16:30	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)		שיעור הלכה אקטואלית
08:20	שחרית ג' (בביה"ס)		
08:56←08:52	סוף זמן ק"ש	06:45	שחרית א'
13:15	מנחה א' (בחד"א)	08:30	שחרית ב'
16:25	מנחה וערבית	16:19	13:30, 12:30 מנחה
16:38←16:39	שקיעה	14:30	מנחה (בני-עקיבא)
20:10	ערבית	17:15	צאת השבת

אחות תורנית : דורית רידר

פרשת ויפלה – סיפורת fe עני אחים וירוש

לאחר עשרים שנות גלות אצל לבן, מחליט יעקב שהגיע הזמן לשוב אל בית אביו. מהלך כזה חייב להיעשות בזהירות רבה, הן ההתנתקות מלבן והן המפגש עם עשיו. בפרידה מלבן עסקה הפרשה הקודמת. הפעם, בפרשתנו, עומד יעקב בפני עשיו.

למרות המרחק הגדול שהפריד ביניהם, אפשר להניח כי במשך עשרים שנות הפרידה, שמעו האחים רבות, איש על המתרחש אצל אחיו. עשיו שמע על פריחתו הכלכלית של יעקב, על נשיו ועל רוב בניו ובוודאי גם הניח, כי בשלב מסוים של חייו, ירצה לחזור לביתו ולממש את ירושתו. ויעקב – הוא בוודאי שמע כי עשיו נשא עיניו אל ארץ אחרת ובה הקים את ביתו.

בימיו של אברהם עברה הארץ שממזרח לירדן מהפך מדיני ודמוגרפי, כדרלעומר והמלכים אשר אתו, היכו את העמים הקדומים אשר חיו ממזרח לירדן וביניהם גם את "החרי בְּהַרְרָם שְׁעִיר עַד אֵיל פְּאָרָן אֲשֶׁר עַל הַמְדָבָר." עשיו חי בדרום ארץ כנען והוא איש שדה יודע ציד. היו לו בנים בוגרים וכנראה גם כוח צבאי כלשהוא כדי להטיל מרות על סביבתו. באזור שבין באר שבע לגרר, רעה צאן אביו יצחק אשר גם חפר שם בארות וזרע את שדותיו. לשם אמור היה להגיע יעקב ולכן: "וַיִּקַּח עֶשָׂו אֶת נַשְׂוֹ וְאֶת בְּנָיו וְאֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל אֶרֶץ מִצְרָיִם יַעֲקֹב אָחִיו" (ל"ו ו'). - "הלך וכבש ארץ שעיר מן החרים" (חזקוני).

כאשר יעקב רוצה לחדש את הקשר, הוא איננו שולח את שליחיו לבאר שבע, אלא: "וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו אֶל-עֶשָׂו אָחִיו אֶרְצָה שְׁעִיר שָׂדֵה אֲדוּם." (ל"ב ד')

המפגש המחודש עם עשיו, לא יהיה קל ליעקב. הוא יודע כי לפני עשרים שנה התנחם עשיו להורגו והוא מרגיש עצמו גם חייב לעשיו, שהרי גנב את ברכתו. הוא פוחד מעשיו שהיה חס מזג ומהיר חימה, אך עברו עשרים שנה מאז, עניינו של עשיו פנה לכיוונים אחרים והעיקר - אביהם עדיין חי ועשיו אוהב ומכבד אותו.

למרות הנ"ל, יעקב פוחד והוא מכין עצמו לתפילה, לדורון ולמלחמה. התפילה לה': "הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו...". הדורון – איננו רק מתנה, יש בו גם מעין החזר חוב – ברכה שהתקבלה במרמה. כאשר אומר עשיו ליעקב: "...אחי יהי לך אשר לך", משיב לו אחיו: "קח נא את ברכתי אשר הובאת לך".

יצחק ברך את יעקב גם: "...הוה גביר לאחיך וישתחוו לך בני אמך...". ואילו יעקב בפגישה עם עשיו: "וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו אל אחיו" כאומר: ראה - גם ברכת "הוה גביר לאחיך" מוחזרת לך.

מבחינת יעקב יושרו ההדורים בינו לבין עשיו בנושא גניבת הברכות ועכשיו הוא פונה למלחמה על מה שלא יוותר.

לאחר שעברו כולם את הנחל – נותר יעקב לבדו מאחור: "ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו". יעקב נותר מאחור לבדו לא במקרה והמאבק עם המלאך גם הוא לא היה מקרי.. לצערי, לא מצאתי תימוכין לדברי הבאים, אך לי נראה כי המאבק הלילי היה יזום ודווקא על ידי יעקב.

יעקב נכנס למאבק זה חמוש בשתי הבטחות: ברכת יצחק בצאתו לחרן וברכת הקב"ה בבית אל. עכשיו כאשר הוא מרגיש עצמו נקי מהמחויבות לעשיו, הוא רוצה גם את ברכתן של אומות העולם (שרו של עשיו). האיש עמו נאבק יעקב והאפלה בה התנהל המאבק – הם נצחונו הגדול של יעקב מול האומות, כאשר עולה השחר ומפציע ממנו ישראל.

האיש, אותה ישות שמימית שברכתו היתה כל כך חשובה ליעקב, אינו רק מברך: "...ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו". בצד הברכה שהיא מוחלטת ונצחית, באה גם האזהרה בצורת פגיעה בירך יעקב והנוגעת לכל יוצאי ירכו בדורות הבאים.

את הברכה קיבלתם אך אתם חייבים להיות ראויים לה. ולצורך תזכורת: "על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה..".

חנן פינקלשטיין

"הנ"ט מספריט"

נארח את גדי סימון

בנם של רחל וראלי ז"ל

גדי יספר על מבצע העלאת יהודי אתיופיה שהיה שותף לו, בתקופת שירותו בקומנדו הימי.

כמו כן נצפה בסרט "המסע לירוסלם" שמספר על כך.

יום שני, י"ח בכסלו, 26.11, בשעה 20:45, במועדון לחבר.

הציבור מולאן - 1. תרבות

הת"ט מאיריט - צדכאן

"בתים מאיריט" - חנוכה תשע"ט יוצאים לדרך!

אנו מחפשות בתים מארחים לחנוכה.

שימו לב: התאריך השתנה. הערב יתקיים ביום ראשון, כ"ד בכסלו, 2.12.18, נר ראשון של חנוכה.

מי שמעוניין לארח מוזמן בשמחה ליצור קשר בהקדם עם רננה יערי או מתוקה לייכטר.

הצוות האיריט

הוי חבל, חבל, חבל, חבל, חבל תפוח תפוח

השיר המספר על התפוח שנפל מתנגן בראשי כבר כמה חודשים בלכתי בשבילי סעד.

אני עוברת ליד עצי התמר והפירות זרוקים תחתם, ואין ברירה אלא לדרוך עליהם כי אסור לגעת בהם כיוון שהעצים מרוססים ברעל נגד המזיק. ובכל זאת חבל.

אחרי כן אני עוברת תחת עצי הזית, השנה היו העצים הללו מבורכים מאד, אבל איש לא נגע בפרי. בשנים קודמות אתו לזין הייתה כובשת את הזיתים הירוקים וחיים יקותיאל היה מטפל בזיתים השחורים, ממליח אותם במלח גס ונהנה מהתוצאה. השבילים מוכתמים בשמן, כי כשדורכים על זיתים בשלים השמן שלהם פורץ החוצה ומכתים את השביל.

גם הפקאנים קיימים, את האגוזים אפשר להרים מהארץ וליהנות מהם, אבל ראיתי פעם מישהו שדרס ערמה של אגוזים עם הקלנועית, למה?

וזה עוד לא הסוף, ישנם עצי לימון, קלמנטינות, תפוזים, קראמבולות ועוד שעליהם שפע של פרי ומתחתם אוסף של פירות המרקיבים סתם. מצד שני יש גינות בהן עצי הפרי מטופלים להפליא והפירות נקטפים כשמבשילים.

אז מה ניתן לעשות כדי לא להיות חצופים כלפי שמיא שמעטיר עלינו כל טוב?

מדובר בדרך כלל בגינות של החברים המבוגרים שאינם יכולים לעלות על סולם ולקטוף אפשר להציע להם מצד אחד שיגייסו את הנכדים לעזרתם או מצד שני להציע לילדי סעד לעשות זאת בזמנם הפנוי (אולי ירימו את הראש מהסמארטפון) ואז גם ייהנו לא רק מן המעשה אלא גם מהתוצרת.

לגבי הזיתים המצב שונה, האם אפשר יהיה לארגן מסיק מאורגן שיביא את התוצרת לבית הבד והשמן יצטרף לשמן שמספק איציק לייכטר?

הלוואי שנדע להודות לבורא עולם המרעיף עלינו שפע.

תפוח תפוח-1610-צפרון

צרב הסברה

ביום שלישי הקרוב, י"ט בכסלו, 27.11 בשעה 20:30

יתקיים בחדר האוכל השמאלי ערב הסברה בנושא:

"תכנית מרחק בטוח"

דפי הסבר מפורטים חולקו בתאי הדואר.

כל הציבור מוזמן!

תואר, זבולון, נחום ואדי

ליווי נוספת על "צרכי הכרת הטוב":

לאחרונה, נפגשנו, בנות ובני הכתה בסעד (בוגרי 77), לציון כניסתנו לשנת ימי ההולדת ה-60. משה אש הרים מזון חביב, עם מרקי הבית של המטבח הקיבוצי, אך זה בכלל לא היה העניין, כמובן..

הזמנו אל הפגישה את ההורים שעמנו, המטפלות והמחנכות "שהביאונו עד הלום".. לא הרשינו לעצמנו להטריד, ולהזמין את כל המורים שעברנו תחת שרביטם, ועל כך אנו מעט מצטערים, כי לכולם, כמובן, מגיעה הוקרה ותודה!!

על עוגת יומולדת הודבקו נרות והודלקו בידי בנות ובנים ייצוגיים במיוחד. ביניהם - תמי שרם (רון) שיתפה את נקודת מבטה הייחודית על ילדותה ונעוריה כאן, בינינו, בהתמודדות לא פשוטה, שעוררה גלים..

ואלו הדברים שנשאה תמי:

אני נרגשת לברך את בני ובנות הכיתה, את ההורים שזכו להיות עימנו היום, מטפלות ומורים, ובני זוג שבאו לחגוג עימנו יום הולדת שישים.

אני זוכרת בגעגוע, כיתה גדולה של 21 בנים ובנות בבית הכולל הכחול, זוכרת את הלינה המשותפת, ולילות סוערים ומלאי חוויות, ותמונות רבות עולות בזיכרוני מחיינו המשותפים.

היום, ארצה לשתף אתכם, באירוע שהיה כואב ומשמעותי ביותר בשנות ילדותי. אספר על אריק אחי ז"ל.

אריק אחי, נפל במלחמת ההתשה מכדור של צלף מצרי, באזור תעלת סואץ.

הייתי בכיתה ג', ילדה קטנה, "שלא מבינה". לא הרשו לי ללכת להלוויה ולא להיכנס לבית הוריי במשך כל השבעה. אני זוכרת שישבתי בכניסה לבית וכל כך רציתי להיכנס פנימה, אך המבוגרים הסבירו לי, שהוריי צריכים שקט. לא ממש הסבירו לי למה, ולא הסבירו מה זה מוות. אף אחד לא חשב עלי, על תמי הקטנה, על מה שאני עוברת, על הצרכים ועל הרגשות שלי.

לצערי, הינו משפחת השכול הראשונה בקיבוץ ובאותם זמנים, החינוך השיתופי והקיבוצי, לא ידע איך להתמודד עם שכול. אני בטוחה שגם הוריי זיכרונם לברכה נפגעו מכך.

השנה נציין 50 שנה ללכתו של אריק. עד היום אני זוכרת איך הייתי הולכת כל שבת בבוקר להעיר אותו ואת חנני, ואיך הייתי מעירה את כל הסביבה כי הם לא רצו לקום...

בחלומות רבים שלי, מופיע אריק ואומר לי: "אם לא היית בלוויה שלי, איך את יודעת שאני מת...?" ובאמת, איך אני יודעת שהוא מת...?!

חווית ההתמודדות עם השכול, ליוותה אותי כל ילדותי, ומלווה אותי עד היום.

חלפו השנים, גדלנו, התבגרנו, והנה אנחנו כבר בני שישים...

זו הזדמנות נהדרת, לברך את הצוות החינוכי, להוקיר תודה והערכה מכולנו, על שהייתם ועודכם שותפים משמעותיים לדרך שעברנו, ולאחל לכולכם בריאות, שמחה וחיים טובים.

ולכל אחד מבני כיתתי היקרים, מאחלת שנהיה כולנו אנשים טובים, יצירתיים ומועילים.

מנהרת הזמן

השנה היא תשי"ט (1959). לרגל צאתו של גיליון "עלים" ה-50, משתף יהודה ברט (מזכיר הפנים דאז) את הציבור במחשבותיו על האופן הראוי להציגו ולפרסמו.

העלון החל את דרכו כ"ירחון" וחולק לחדרים. בהמשך, הפך ל"שבועון" שהודפס על דפים מאירי עיניים והוצג על לוח המודעות, להנאתם של החברים שהתקבצו סביבו במשך כל השבוע.

הן גם זה יובל

הנה הופיע גליון נ' של עלון הקבוצה. הנה הוא לפנינו במתכונתו הרגילה והידועה כפי שהסכננו עמו מזה שנה. ואל יהא הדבר קל בעינינו שכן מאחרי כל גליון וגליון מסתתרת עבודה רבה, פרי התמסרות עורכיו החרוצים.

משהופיע בטאון חדש זה לפני שנה, תמהו חברים רבים ושאלו את עצמם האם זו הצורה הנאותה להעברת אינפורמציה? כלום לא טוב היה יותר להמשיך בירחון, כפי שנהגנו עד אז, ולחלקו לחדרים? דומה שהתשובה לשאלה זו נתונה בעצם קביעתו של העלון והופעתו מדי שבוע.

כי כן, כבדברים אחרים רבים, נתברכנו גם בעלון זה השוקד על הפצת החדשות האחרונות בארגון, במשק ובחברה. התלישות והאדישות, שהיא נחלת חברים רבים בקבוצות אחרות, מקורן לרוב באי ידיעת הנעשה בקבוצותיהם. יעודו של עלון האינפורמציה שלנו הוא בכך למנוע אדישות זו, ולהגביר את העניין והערנות לגבי כל המתרחש אצלנו.

ואכן, נוכחנו לא אחת כיצד נוצרת כאן ליד קיר חדר האוכל דעת ציבור המגיבה על ידיעה זו או אחרת, או על מאמר זה או אחר. במקרה זה דעת הציבור הוא נכס חשוב - באשר יש בה תנופה רבה להכוונת העניינים בקבוצה.

הידיעות מובאות בסגנון קליל, פשוט ומובן. יש ואתה נהנה בקריאתם ובודאי שאי אתה מרגיש "חובה" מעיקה, וכאילו מחייבת אותך להתעניין בנעשה ונשמע. המדור "קו לקו", הפתוח לכל, גם הוא מצדו מוסיף לרמת העלון, כי כאן הבמה לומר בקיצור את כל אשר על הלב ביחס להתרחשויות אצלנו.

העיטורים הנאים והצילומים היפים - מושכים את העין ושובים את הלב. ההדפסה נקיה ומרווחת. בקיצור לילד צעיר זה של עלים ז"ל - חיונית רבה ותוססת.

אנו מאחלים לו חיים טובים וארוכים.

י . ב .

הערת עורך: את הרעיון המהפכני לדפים התלויים על קיר ו"דעת ציבור המגיבה על ידיעה זו או אחרת או מאמר זה או אחר" הגה ויישם אריה קרול ז"ל, מרכז המשק דאז.

סוג של פייסבוק??

הודעות ותזכורות מצוות הנוי:

ריסוס הדקלים - יצאנו לסבב נוסף של ריסוס הדקלים נגד חדקונית הדקל ואתם מתבקשים לא לגעת או לאכול מפירות העצים אנא עדכנו את בני המשפחה ובמיוחד את הילדים!

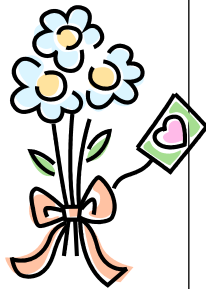
בטיחות בדרכים – כגננים, אנו נעים ממקום למקום ברחבי הקיבוץ. אחת התופעות שחוזרות על עצמן בכבישי הקיבוץ זה 'כמעט ו...'. כמעט ונדרס, כמעט ודרס, כמעט התנגש בעמוד, ועוד.. הייתי עד למקרים מסוכנים רבים שהדירו שינה מעיניי.

אני פונה אליכם חזרו והזכירו לילדכם שלא לחצות צמתים בריצה או ברכיבה על אופניים במהירות מטורפת מבלי לעצור/להאט ולהסתכל לצדדים. ואף המבוגרים- לא להסתכל בפלאפון ולחצות כבישים בנייתוק מוחלט ממה שקורה מסביב.

בנוסף לרכבים הפרטיים נכנסות לקיבוץ משאיות פינוי האשפה, מיחזור ועוד, שהדבר היחיד שמעניין אותם זה לסיים את משימתם במהירות ולהמשיך הלאה וזאת הסכנה הגדולה ביותר. הם לא מודעים לכך שילדים רבים בני כל הגילאים, מסתובבים בקרבת גלגל המשאית.

חייכם וחיי ילדכם – בידיכם!

איציק סנדרוסי - מנהל הנוי

לחץ קסלר
ברכות לראל שיחורק מצה"ל
והלחה רבה בהמשך הדרכ!
צוות חומ"ש וקהילת סעד

ליהודית אפשטיין ולכל המשפחה, ברכת מלל טוב כפולה להולדת הנינות
נכדה לאורנה ורון אפשטיין בת לדיקלה ואיתמר אפשטיין
נכדה לאילנה ויצקה אפשטיין בת לאסתר-אורה ודוד אפשטיין
איחולים למחות ולנחת!

ליהודית מוסנלון ולכל המשפחה, מלל טוב להולדת הנין
נכד לנירה ואהוד נחליאל, בן ליצל ויסי נחליאל
איחולים למחות ולנחת!

